

ЛЕН ВЛАХОС

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК ВЕРА ЧУБАР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Life in a Fishbowl*

Text copyright © 2017 by Len Vlahos

This translation of *Life in a Fishbowl* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Вера Чубар

Редактор Ваня Петкова

Коректор Павлина Върбанова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов,
Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1921-2

*В памет на Патрик А. Макартни, Пати Жирвало Неске,
Абън Марк Домниц и скъпия ми чичо Чарли Влахос.*

ПРОЛОГ

(четвъртък, 10 септември)

Джаки Стоун обичаше баща си. Обичаше го много.

Затова гържеше снимката на баща си Джаред залепена към вътрешната част на шкафчето си в училище. Това бе скорошно селфи на двамата им на един ски лифт. Кичури от русата коса на Джаки стърчаха изпод шапката ѝ, но не успяваха да помрачат усмивката, която се разтягаше от едната страна на лицето ѝ до другата. Всеки път, когато денят ѝ станеше тежък, което при Джаки се случваше доста често, тя се промъкваше, за да погледне отново снимката. За нея тя се бе превърнала в нещо като визуално одеяло, набавящо сигурност.

В дните, в които бащата на Джаки не бе в Сейлъм, където работеше в щатското Законодателно събрание на Орегон, тя го откриваше барикадиран в кабинета му. Подозираше, че има точно толкова голяма вероятност да играе игри на своята видеоконзола, колкото и да работи. Радостта, която баща ѝ изпитваше, докато разгромяваше Тайгър Уудс на собствената му игра, макар и на виртуално голф игрище, я караше да го обича още повече. Така или иначе, беше достатъчно умна, че да не прекъсва баща си, докато вратата бе затворена.

Но четвъртъците бяха различни.

Това беше денят, в който баща ѝ изпълняваше поръчките за домакинството – в магазина за хранителни

стоки, пощата, химическото чистене, – а след това се отправяше към фитнеса. При завръщането си у дома той хвърляше чантата си с мокри от тренировката дрехи точно след входната врата, взимаше стъпалата по двете наведнъж и сядаше в непосредствена близост до Джаки на най-горното стъпало. Известно време си приказваха, после вечеряха семейно с майка ѝ и сестра ѝ, след което се сгушваха на дивана и сърфираха по телевизионните канали. Двамата с баща ѝ наричаха този момент „вечер за среща баща – дъщеря“ и това бе любимото време от седмицата за Джаки.

Дори и на петнадесет, притаявайки се в топлината и безопасността на бащиното рамо, Джаки долавяше усещането за умиротворение и уют, които не успяваше да срещне никъде другаде по света. Съзнаваше, че и той се чувства по същия начин.

Ала чакането баща ѝ да се прибере у дома този четвъртък бе безкрайно.

Той закъсняваше.

* * *

Джаред Стоун обичаше мозъка си. Обичаше го много.

Разбира се, имаше моменти – монотонността на вечерното прибиране, края на ининга на неравностоен бейзболен мач, успокоителното повторение на седмичната църковна проповед, – когато той като че ли се изключваше и преминаваше на някакъв вид автопилот. През по-голямата част от времето обаче мозъкът на Джаред се трудеше усърдно.

Той му помагаше да се придвижва из съдебните зали на щатската столица, където изпълняваше петия си двугодишен мандат, представлявайки добрите хора на

Портланд. Той му казваше как да разчете неразгадаемите лица на жена си Дийрдри и двете му дъщери тийнейджърки Джаки и Меган, да узнае кога имат нужда от него или пък кога трябва да ги остави на спокойствие. Той знаеше коя храна е хубава на вкус, кои жени са привлекателни и кои колеги имат проблем с телесната си мирисма. И изглежда, че най-общо казано, той можеше да различи правилното от неправилното. Като цяло беше възможно да се твърди, че мозъкът на Джаред е най-добрият му приятел. Именно това правеше толкова трудно възприемането на факта, че в същия този мозък има мултиформен глиобластом в напреднал стадий, или поне щеше да го направи трудно, ако Джаред знаеше какво е *напреднал стадий на мултиформен глиобластом*.

– Глио какво? – бе попитал той.

Лекарката – жена със сива коса, квадратна челюст и бели сандали като тези, които носеше леля му, го изгледа продължително.

– Съжالياвам, Джаред. Това е мозъчен тумор.

Той остави думите ѝ да се повъртят из мозъка му: *Съжالياвам, Джаред. Това е мозъчен тумор*. Дали тя съжالياваше, че е тумор, или пък съжالياваше, че не е била ясна, след като бе използвала термина *напреднал стадий на мултиформен глиобластом*? Дали тази част от мозъка си, която той използваше в момента, не бе именно онази с тумора?

– И? – погледна той.

– И това определено не е добра новина – отвърна лекарката.

– Не е добра новина?

Джаред чуваше думите, но имаше проблем да следи разговора. Съзнаваше, че е необходимо да се съсредоточи. Усещаше, че в този миг е по-важно от всякога да се

концентрира, но просто не смогваше да го стори. Именно подобна периодична липса на фокус и моментите на объркване и загуба на паметта, заедно с настоящелната болка в гясното слепочие, основно го бяха довели при невролога.

– Не – потвърди лекарката и изчака Джаред да осъзнае чувото.

– Не е добра новина – продължи той, но вече по-скоро като констатация на факт.

– Не може да се оперира.

– Не се оперира – повтори Джаред и този път веднага го осъзна.

– Единственият курс на терапия, който мога да предпиша, е палиативен.

– Съжалявам, докторе, но не знам значението на тази дума.

Макар и да не беше наясно дали това винаги е било така, или пък едно време бе знаел значението ѝ, а сега го беше забравил.

– Това означава, че можем да се опитаме да облекчим страданието ти, но няма как да попречим с нищо на растежа. Той ще продължи.

– Растежът ще остане?

– Да.

Джаред пушна и това да се завърти из мозъка му, чудейки се за пореден път дали пък мисълта не преминаваше над, под, около или през самия тумор.

– Мога ли да живея с тумор? – попита той.

Лекарката въздъхна. Не бе възнамерявала да го направи, ето защо се спря насред диханието, така че то излезе като „Ааа“ и прозвуча по-скоро като звук на съгласие, отколкото на съжаление. След което отвърна:

– Не.

- Не – повтори и Джаред.
- Не – отново каза лекарката.

Тя му сервира тази новина напълно рутинно, като че го информираше за температурата и влажността на въздуха, но Джаред можеше да забележи как очите ѝ се насълзяват, и на него му стана жал за нея. Съпричастността бе в основата на неговия характер или поне той си мислеше така. Вече не можеше да бъде сигурен в каквото и да било.

* * *

Мултиформеният глиобластом в напреднал стадий харесваше мозъка на Джаред Стоун. Доста го харесваше. В действителност го намираще за особено вкусен.

Подобно на повечето живи същества, туморът въобще нямаше представа как така се бе появил. Както бебето излиза от утробата и намира зърното на майка си, глиобластомът просто един ден се събуди и установи, че ядейки, си проправя път през сивото вещество в челния лоб на Джаред, и осъзна, че за него бе удоволствие да бъде там.

За тумора това беше обичайно съществуване. В крайна сметка именно това вършеха туморите: консумираха спомените на своите гостоприемници, докато в крайна сметка и двамата – гостоприемник и тумор – преставаха да съществуват. Докато глиобластомът поглъщаше привидно безкрайната шир от неврони и отнасяше самата същност на ума на гостоприемника, с течение на времето той щеше да се превърне в нò Джаред от самия Джаред. Точно тогава щеше да настъпи и краят на играта. Ала туморът не знаеше това. Той само усещаше, че трябва да продължава да се храни и че спомените на

Джаред са прекрасни на вкус – неща, на които следваше да се наслади.

През онази сутрин на посещениято на Джаред при лекаря, в онзи четвъртък, в който научи, че има тумор в мозъка, глиобластомът наблюдаваше спомена за това как по-голямата дъщеря на Джаред – Джаки – се появява на бял свят.

Диърдри, съпруга на Джаред и майка на Джаки, лежеше на една операционна маса, с глава и рамене обънати на една страна върху син чаршаф, а някакъв хирург и медицински сестри кръжаха над тялото ѝ от другата страна. Тялната работа обаче не се виждаше поради зрителната перспектива на глиобластома. Туморът попиваше всеки детайл. Проблясващата белота на пода и стените; примесените миризми на кръв и дезинфектант, подсказващи, че е в ход нещо от голямо значение; звуците от пукащото оборудване и вдишващите и издишващи респиратори. Туморът запечатваше гледките, мириса и звуците така, сякаш той сам ги изпитваше, което в известен смисъл наистина беше вярно. За тумора споменът за събитието не бе по-различен, отколкото когато Джаред го бе изживял.

От аромата и структурата на този конкретен спомен глиобластомът узна, че се налага да се направи спешно секцио на Диърдри, тъй като пъпната връв се бе увила около врата на бебето. Джаред, а сега и туморът умираха от притеснение.

Джаред държеше ръката на Диърдри и я успокояваше със заучени реплики от рода на: *Всичко ще бъде наред и Лекарят каза, че това се случва постоянно.*

Той се стремеше да направи така, че всяко негово изказване да звучи искрено, но туморът съзнаваше, че гостоприемникът сам не вярва на собствените си думи. Знаеше го, защото и туморът също не им вярваше.

Диърдри плачеше. Повече от всичко на света на глиобластома му се искаше да я накара да спре да рони сълзи.

А след това... нов плач.

Различен вид плач.

Плач, изпълнен с всички тайни на вселената.

В началото плачът бе концентриран върху тялото на Диърдри, но звукът бързо отпътува по-надалеч и Джаред – а сега и туморът – изпита частица паника.

Седящата до Джаред анестезиоложка, която туморът дори не бе забелязал, очевидно бе усетила безпокойството на мъжа.

– Всичко е наред – увери го тя. – Те просто я почистват и ѝ правят теста на Ангар.

– Тест на Ангар? – попита Джаред.

– Преглеждат бебето обстойно веднъж, за да се уверят, че всичко си е на мястото. Това е рутинна проверка.

Секунда по-късно сестра в ментовозелени на цвят лекарски грехи и маска, покриваща всичко освен очите ѝ, показа бебето на Диърдри, а след това го подаде и на Джаред.

– Поздравления! – каза тя.

Туморът можеше да види, че под маската си сестрата сияеше. Той се почувствувал как така тя успяваше да изпита подобна искрена емоция от нещо, което върши всеки ден.

– Ами... здравей, Жаклин – започна Джаред. – Толкова си мъничка.

Туморът бе в състояние да долови как мускулите на ръцете и шията на Джаред се напрегнаха. Той се наслаждаваше на страха, който витаеше у Джаред – опасението му, че по някакъв начин ще успее да изпусне това новородено човешко същество.

– Искам да видя – каза Диърдри.

Джарег падна на едно коляно и задържа бебето пред погледа на Диърдри. След това стори нещо, което туморът изобщо не разбра. Той започна да пее.

Песента бе толкова тиха в началото, че глиобластомът беше сигурен, че никои друг, дори и Диърдри, не може да го чуе. Това бе приспивна песничка, предназначена единствено за новата му гъщеря. Туморът обаче смогна да го чуе и си помисли, че ставащото е така красиво: *Seven Spanish Angels* на Уили Нелсън и Рей Чарлс. Заглавието изникна в главата на тумора... или по-точно щеше да го направи, ако туморът бе имал такава. Само че той нямаше. Ала въпреки това изживяването бе същото.

– Тя спря да плаче – отбеляза Диърдри, а очите ѝ бяха толкова изпълнени с радост, че туморът си помисли, че съпругата на гостоприемника му може да се пръсне на парчета.

Джарег се усмихна, наклони се напред и целуна Диърдри по челото. След това се приведе и целуна бебето Джаки на абсолютно същото място. И докато кожата на Диърдри бе груба и покрита с пот, тази на Джаки бе гладка и ухаеше на надежда и обещание. Бебето загука лекичко.

В този момент туморът разбра, че връзката, създава се между баща и гъщеря, е нечуплива. Той спря, за да се наслади на това чувство, и остави необузданото щастие да го обземе.

И тогава мултиформеният глиобластом в напреднал стадий погълна целия спомен.

* * *

По-малката сестра на Джаки – Меган – беше поканила групичка от своите училищни приятели у дома този четвъртък следобед и бе заявила ясно, че присъствието

на Джаки не е добре дошло. Джаки беше повече от щастлива да се съобрази с това. Последното нещо, което искаше, бе да гледа повторения на „Ергенът“ или на някое друго глупаво риалити шоу, докато Меган и нейните приятели кълват телевизионните предавания като скупчени кокошки.

След като баща ѝ не бе успял да се върне у дома в уречения час, Джаки се оттегли в стаята си, за да си подготви домашните. Тя заобиколи камарата смачкани дрехи за пране, оставени на средата на пода, потупа за късмет огромния плакат от филма „Гадни момичета“ (както правеше винаги) и избута настрани учебниците и романите мистерици, разпръснати по бюрото ѝ, за да стигне до училищната си чанта. После се отпусна върху леглото с лице надолу, а училищната ѝ тетрадка бе сложена върху възглавницата.

С молив в едната ръка и с пръст, който усукваше косата ѝ, Джаки се усмихна, когато стигна до „думата на деня“ в своя речник по английски за десети клас.

Гламав, прил., разг., пренебр.

1. Занесен, наивен, глуповат, смахнат.

Това обобщаваше нещата добре: Меган и нейната банда от знаменитости от осми клас определено бяха *глуповати* и почти напълно *смахнати*.

Не че това имаше някакво значение. Джаки щеше да се скрие в стаята си дори и ако Меган и приятелите ѝ не бяха нахлули на първия етаж на къщата. Стаята на Джаки бе нейното светилище и беше единственото място в къщата, в което се чувстваше напълно спокойна.

А единственото място *извън* къщата, на което се усещаше комфортно, беше интернет. Тя често си мислеше,

че да бъдеш свързан към света е много по-хубаво, отколкото в действителност да се впуснеш в него. Първо, тя обичаше анонимността. Човек можеше да дебне в уеб страниците или в чат стаите и на никого не му пукаше за това. Никой не ти обръщаше внимание, а ако пък го стореше, можеше да изчезнеш само с едно кликване. Сякаш така си имаше свой собствен чифт рубиненочервени чехли, чрез които можеше да се телепортира от Оз до Канзас, Холивуд или Токио само в рамките на едно мигване на окото.

Единственият човек, с когото тя понякога си контактуваше онлайн, беше Макс. В този момент ѝ се говореше с него, но знаеше, че той няма да е на линия толкова късно следобед.

Джаки чу как входната врата на къщата се отвори и затвори, а после долови как цялата групичка приятели на Меган извика в унисон: „Здравейте, господин Стоун!“, след което всички се засмяха без видима причина. Това беше сред нещата, които най-много я притесняваха у приятелите на Меган: смехът без очевидна причина.

Но това нямаше значение. Баща ѝ си беше вкъщи. Джаки скочи от леглото, изхвърча през вратата на спалнята си и след миг седеше на най-горното стъпало.

Дочу как баща ѝ казва нещо – но не може да разпознае какво – на майка ѝ, а сетне го зърна как забива край ъгъла и се запътва нагоре по стълбите. Усмивката ѝ от ухо до ухо светкавично се стопи, щом забеляза, че баща ѝ нещо си мъкнаше под носа и изглеждаше повече от разсеян. Озадачена, Джаки просто го проследи с поглед, докато той преминаваше покрай нея.

– Тамко?

Джарег се закова на място и се обърна.

– О! Зрасти, Джакс! Извинявай. Не те видях.

Това не беше обичайната им програма. Всъщност бе далеч от нея. За него да мине покрай нея, без да забележи присъствието ѝ, бе равносилно на това президентът на Съединените щати разсеяно да подмине подиума по време на пресконференция. Просто не се случваше.

– Тате, добре ли си?

– А? О, да. Просто имах много работа днес.

Джаки веднага разбра, че изреченото е лъжа.

– Отивам да поработя – добави той, преди да влезе в кабинета си и да затвори вратата зад себе си, оставяйки гъщеря си да се взира объркано след него.

Той не покани Джаки да го последва.

* * *

Джаред не беше готов да съобщи каквото и да е на семейството си. Не можеше да им признае какво му бе казала лекарката: че епизодите на объркване и главоболията му ще се влошават и че след три месеца, може би четири... той ще умре.

Колкото и зле да се чувстваше поради онова, което току-що се бе случило с Джаки на стъпалата, в момента просто нямаше време да се тревожи за това. Имаше нужда да помисли.

Лекарката беше казала на Джаред, че е в състояние да тушира чувството си на объркване поне малко, като намали броя на външните гразнители, на които мозъкът му е принуден да прави разбор. Той огледа кабинета си, търсейки „външни гразнители“. Изключи компютъра, монитора и принтера, за да премахне фоновия шум. След това угаси лампата отгоре, както и настолната. Усещайки се така глупав, докато стоеше на тъмно, той легна по гръб на пода.

Джаред лежа там в продължение на няколко минути, преди да изрече думата *гибел* високо.

Той се стресна от собствения си глас, ето защо я повтори отново. *Гибел*.

Требуше, семейното куче, което бе заспало в кабинета, надзърна за миг нагоре, а след това по начин, типичен за черните лабрадори в техните години на залез, върна главата си обратно долу и нагаде тежка въздишка от изтощение.

„Гибел“ е анаграма на „бегли“, каза си Джаред. Осъзна, че тихата стая в действителност му помага да мисли по-ясно.

– Краят идва, приближава – рече на глас.

Това е анаграма на „Тя жили в барака на два...“, произнесе наум той. *Странно*.

Колкото повече разсъждаваше за това, толкова по-малко се страхуваше от смъртта. Имаше по-важни работи за довършване. Подобно на повечето щатски законодатели, Джаред се нуждаеше от втора работа просто за да оцелява. За разлика от повечето щатски законодатели обаче, Джаред не бе адвокат. Той беше графичен дизайнер. Ограниченият му доход, осигуряван от двете му работни места, дори и с добавената заплата на Диърдри, щеше да остави семейството му в лошо финансово състояние. Разполагаше със застраховка „Живот“, но полицата бе едва за 500 000 долара, закупена за срок от двадесет години – точно след раждането на Джаки. Само ипотеката щеше да изяде част от тази сума пари, подобно на червей, преминаващ през ябълка, *или като тумор, протъпяващ през мозък*, помисли си той. Джаред напрегна всяко кътче от ума си, търсейки начин да разреши проблема, но колкото по-усърдно мислеше, толкова повече го заболяваше главата. Не знаеше дали туморът, или ситуацията, в която бе попаднал, му причиняваше тази умора, но това нямаше особено значение.

– Нуждая се от пари – изрече на глас.

Жаден и руса потя, помисли си той. Джаред се запита откъде започнаха да се взимат всички тези анаграми. Игрите на гуми не бяха нещо, към което някога бе имал афинитет, или поне не можеше да си спомни за това. Може пък да беше в резултат на тумора, който сигурно правеше ума му по-остър, докато същевременно го убиваше.

Той се сети за още няколко анаграми, докато „заспиваше“ (*все пазиш, а*) сред морето от „букви и гуми“ (*ум види и куб*).

* * *

През следващите няколко дни Джаки забеляза, че баща ѝ стои предимно сам. Тя се опита да поговори с него, но всеки разговор бе по-загадъчен от предишния.

– Здрасти, тате! – поздрави го един ден.

– Ъ? О, здрасти, фъстък. Добре съм, благодаря! – след което той се отдалечи.

Не само че продължителността на разговора беше нехарактерна и тревожна за Джаки, не само че тя всъщност не бе попитала как е той, но „фъстък“ всъщност бе прякорът, който баща ѝ бе измислил за Меган.

– Татко – поде тя при друг повод, – би ли могъл да ми помогнеш с домашното по математика?

– Разбира се, Джакс, но може би по-късно, след като гледаме „Джерико“.

Това щеше да бъде нормално, ако „Джерико“ не бе спрял преди година.

Естествено, не всички техни срещи бяха необикновени – Джаред все още си спомняше да я разпитва за училище и дори успяваше да се престори, че слуша отговорите

на Джаки, но имаше достатъчно признаци, които я караха да се чуди дали няма нещо нередно.

Тя се бе опитала да попита майка си, но Диърдри беше разсеяна по различен свой начин – по онзи, по който майките от предградията винаги бяха залисани в нещо. Те имаха прекалено много задачи, с които да се справят, за да се тревожат за това или онова, което не е изключително належащо. И докато мозъчният тумор на Джаред най-вероятно беше *належащ* въпрос, той очевидно все още не бе обявен за такъв.

Джаки реши, че баща ѝ просто е бил стресиран от работа или нещо подобно, и остави всичко случило се настрана от съзнанието си, наслаждавайки се, без да си дава сметка, на последните няколко дни блажено невежество.

* * *

Джаред запази новината за мозъчния си тумор за себе си в продължение на четири дни, като прекарваше по-голямата част от времето си, лежейки на пода в кабинета, мъчейки се да мисли. Излизаше достатъчно често само колкото да се постарее семейството му да не заподозре, че нещо не е наред, след което веднага се връщаше, след като се бе убедил, че те нямат ни най-малка представа за бедата.

Той усърдно се стараяше да измисли изход от това, което виждаше като свое финансово затруднение. Скоро щеше да има и колеж за плащане. Както и коли, почивки през пролетните ваканции и още куп неща, за които децата се нуждаеха от пари. Но той най-вече се опитваше да *мисли*. Когато започнеше да се отегчава от лежането в тъмното, включваше компютъра си и започваше да пре-

скача от един уебсайт, посветен на рака, на друг. Мрачната информация, която прочиташе за мултиформения глиобластом в напреднал стадий, причиняваше болки в главата му, поради което бързо преминаваше на сайтове, свързани с новини и развлечение.

Именно така той попадна на някаква странна статия отпреди няколко месеца.

Разведен мъж продава живота си на търг онлайн

14 март 2009 – WorldNewsNow.com

Когато Йенс Шмит установил, че има нужда от ново начало, той провел онлайн търг, за да продаде материалните си придобивки. От неизползвана тубичка с паста за зъби до „Тойота Камри“ – модел 2002, Шмит предоставил целия си живот за продан на готовия да плати най-висока цена.

34-годишният холандец – успешен адвокат, който обичал делтапланеризма и ските – изглежда, имал всичко. Но изведнъж съпругата му, за която бил женен от седем години – италианка на име Ана Мазуки, – подала молба за развод и Шмит решил, че е време да продължи напред.

„Просто не исках нищо, което да ми напомня за предишния ми живот“, уточнява той.

Обявата на Шмит включва къщата му, джакузито, дрехите му, телевизора, котката и колата му. Той също така отбелязва: „Моите приятели също са включени в пакета. Ако спечелите търга, те обещават да се държат мило с вас“.

Джаред вдигна поглед от статията, появила се на екрана на компютъра му, и светът за момент замръзна.

Една идея започна да се просмуква в мозъка му. Нелудничавата идея. Идея, която би могла да хрумне само на мъж с напреднал стадий на мултиформен глиобластом. Можеше да продаде на търг живота си – не вещите си, а реалния си живот – в eBay. Лобито на привържениците на евтаназията го притискаше да заеме позицията по предложеното допълнение към законите, уреждащи правото на смърт в щата Орегон. Той щеше да се превърне в тяхно рекламно лице. Джаред Стоун, който се продава на предложилите най-висока цена – правете с него каквото пожелаете.

Първа част

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С УЧАСТНИЦИТЕ В ТЪРГА

(вторник, 15 септември)

9 дни, 9 часа и 14 минути

Хейзъл Хак обичаше игрите. Обичаше ги много.

Обичаше игри за умения (шах и кръстословици), харесваше игри на късмета („Яхтзе“ и „Риск“), но онези, които я привличаха най-много от всичко, бяха ролевите. От офлайн световите на „Тъмници и дракони“ към онлайн вселените на „Евъркуест“, „Мрачната епоха на Камелот“ и „Уоркрафт“, Хейзъл не харесваше нищо повече от това да се изгуби в нечия чужда кожа. Да бъде гигантски елфически войн със сто и петдесет спечелени точки означаваше, че е непобедима. Тя прекарваше всеки свободен миг, който ѝ бе разрешен, живеейки в тези светове. Именно така се бореше срещу приливите и отливите на ежедневната мелачка.

Хейзъл беше нещо като квадратна част, напъхана в кръгла дупка. Произхождаща от богато семейство от Хънтсвил, Алабама, на седемнадесетгодишна възраст се полагаше да се подготвя за бала си като дебютантка. Съученичките ѝ в девическото училище „Флорънс Найтингейл“ изглеждаха обсебени от партитата си за въвеждане в обществото. Но не и Хейзъл. За нея идеята да бъдеш официално представен в обществото бе в най-до-

брия случай отживелица, а в най-лошия – доста излагаща. Родителите ѝ, адвокатите с практика в областта на морското право, бяха разочаровани, но уважиха независимостта на дъщеря си.

Като се изключи училищното образование и семейните задължения – домакинска работа, посещения на лели и чичовци, неотменното ходене на църква в неделите, – Хейзъл живееше във виртуален свят. Най-близките ѝ приятели бяха членовете на нейната гилдия в „Уоркрафт“. И защо не? Те бяха интересни. И макар че никога нямаше да ги срещне, знаеше за тях повече, отколкото за което и да е от момичетата в училище. Един бе бизнесмен на средна възраст от Ню Йорк, друг – гимназистка от Боливия, трети твърдеше, че е автор на публикувани книги с научна фантастика, въпреки че той (тя?) никога нямаше да разкрие заглавията на книгите си и разказите си, както и имената на издателите си. Това нямаше никакво значение. Човек можеше да бъде който или каквото си пожелае в подобен свят, при това не само чрез героите, с които играеше, но и чрез историите, които разказваше.

По време на първия си набег в онлайн игрите Хейзъл беше нервна относно собствената си история... или към това, което тя по-скоро разглеждаше като липса на такава. Ето защо си измисли една. Твърдеше, че е студентка, изучаваща английска литература в университет „някъде в Европа“. Другите хора явно се впечатлиха от казаното и преди да се е усетила, вече нямаше как да избяга от лъжата си. За да придобие още по-правдоподобен вид на онлайн самоличността си, тя проведе изчерпателни проучвания относно най-важните докторантски програми по английска литература във Великобритания и Франция. Винаги бе готова с някаква нова порция информация, която да скрепи историята ѝ. С течение на времето самата

тя започна да смята, че тази героиня, която наричаше публично Тес, наистина съществува. Вече беше прекалено късно да признае на хората, че в действителност е гимназистка – осмокласничка, когато за първи път навлезе в този свят, а сега вече абитуриентка от Алабама. Зарът беше хвърлен и тя щеше да се съобрази с него.

Хейзъл правеше Ктхулу магия за оздравяване, когато на екрана ѝ изскочи съобщение от приятел от „Уоркрафт“. В него пишеше: „Можеш ли да повярваш на това? ROTFL!“ и имаше приложен линк към обявата на Джаред в eBay.

Само че Хейзъл не се смееше.

* * *

Итън Оувърбий харесваше асистентката си Моник. Харесваше я много.

Харесваше начина, по който изпреварваше намерението му да пренасрочи някоя среща. Харесваше начина, по който знаеше на кого от подчинените му е позволен достъп до него, както и в кои дни и колко време трябва да бъдат оставени да чакат в преддверието. И не на последно място – харесваше и това как тя винаги успяваше да отклони обажданията на приятелката му, майка му или сестра му. Но най-вече Итън Оувърбий харесваше нещата, които Моник правеше за него, когато той затвореше вратата на офиса си в Санта Моника.

И през ум не му минаваше, че кара Моник да се чувства като скъпоплатена проститутка и че усещането ѝ за собствено достойнство бе толкова трайно увредено, че тя дори не можеше да се погледне в огледалото, без да ѝ се прииска да се изповръща. И през ум не му минаваше, защото това не беше възможно. За разлика от Джаред

Стоун, Итън Оувърбий бе човек, който напълно и съвсем категорично беше лишен от съпричастност.

Малко по-напред във времето екип от генетици щеше да открие конкретен ДНК маркер (при хромозома 15q), който щеше да се окаже отговорен за човешката съпричастност. Последващо изследване щеше да определи, че на успешните държавни ръководители, корпоративни директори и запалените уикенд велосипедисти им липсва този специфичен маркер в много по-голяма степен, отколкото на представителите на останалата част от обществото. Итън, както щеше да се потвърди, можеше да бъде включен в техните редици.

Така че не беше никаква изненада, че Итън не само бе обсебен от велосипеда си, но и на тридесет и две години беше най-младият човек, който някога е стигал до позицията на заместник изпълнителен директор, отговарящ за програмата в Американската телевизионна мрежа. АТМ бе перла в короната на медийна империя, съставена от телевизионни канали, радиостанции и вестници по цял свят, която бе успяла да обиди почти всеки, но която също така съумяваше да привлече рекорден брой зрители, читатели и слушатели, при това година след година. В редакционна статия на „Ню Йорк Таймс“ АТМ бе наречена „огледало, отразяващо най-тъмните части на американската душа“. Ако Итън си бе направил труда да помисли върху това (а той не го стори), неговата прагматична страна би могла и да се съгласи.

Това, което му липсваше като съпричастност, Итън компенсираше чрез благодарност, обсинвайки с луксозни подаръци онези хора, които се държаха добре с него. Той се чувстваше особено благодарен на Моник, която, макар и Итън да не знаеше, беше все още в банята и плачеше, докато той преглеждаше обяви в eBay в търсене на перфектния подарък.

Той знаеше, че Моник „просто обожава“ актьора Хийт Леджър. Обичайно просто би провел няколко телефонни разговора и Леджър щеше да се появи в офиса му, готов да забеле Моник на обяд. Но идиотът бе взел свръхдоза наркотици, така че Итън бе принуден да падне до нивото на реално пазаруване. *Таланти*, помисли си той, *всичките са еднакви*.

Имаше близо 2000 артикула, качени в eBay, но никой от тях не му се стори подходящ. Итън усещаше, че подписана снимка или парче от филмов костюм, който Леджър е носил, щеше да е твърде банално. Тогава му хрумна една мисъл. Може би имаше някакъв сувенир, който да е свързан със смъртта на Леджър. Все пак се запита дали това нямаше да е твърде болезнено, но за момента не успяваше да види нещата от тази страна.

В пресата бяха обявили смъртта на Леджър за несчастен случай, но Итън не вярваше на написаното. Той потърси „самоубийство Леджър“. Докато преглеждаше малкото страховити линкове, които се появиха в резултат на зададеното, зърна линк от типа на „Хората, които разглеждаха този предмет, провериха също и тези“. Към един от тях имаше странен таг – „Човешки живот за продан“. Той кликна върху него.

И точно така Итън Оувърбий видя обявата на Джаред.

* * *

Сестра Бенедикт Джоан харесваше интернет. Много го харесваше.

Харесваше начина, по който той ѝ помагаше да разпространява божуето слово чрез своя блог – christscadets.blogspot.com. Харесваше как това ѝ позволява да поддър-

жа връзка с другите воини от армията на Христос по целия свят. И най-вече – харесваше ѝ как интернет ѝ дава възможност да забелязва и да се бори срещу безкрайния поток от цинизми, непочтителност и богохулство, които бяха предопределени да унищожат обществото на приличието. Някоя не толкова оптимистично настроена жена щеше да бъде смазана от порнографията и насилието, които като че ли подхранваха пулса на световната мрежа. Не и сестра Бенедикт. Това ѝ даваше цел.

Като духовен водач на Сестрите на вечното обожание тя беше лидер в своята общност и усещаше лична отговорност да защитава монахините и послушниците, поверени на нейните грижи. Това означаваше много повече от осигуряването на храна и подслон. Значеше да стори всичко по силите си, колкото и малко да беше то, за да помогне за създаването на един информиран свят, захранван от учението и обичта на Исус Христос. Може да се каже, че единственото нещо, което сестра Бенедикт Джоан харесваше повече от интернет, бе самият Христос.

Сестрата бе истинско възпламенение на атавистичното. След Втория ватикански събор повечето монахини бяха започнали да запазват своите собствени имена, ставайки сестра Ела, сестра Кейси или сестра Джорджин. Ала на Анджеला Мари Тагарт запазването на собственото ѝ име ѝ изглеждаше като анатема за истинския католицизъм. Монахините, които още като малко момиче тя разглеждаше като свои идоли заради тяхното благочестие, послушание и почти неустрашимата им красота, бяха взели имената на мъже светци. Традиция, към която сестра Бенедикт се бе почувствала дължна да се причисли поне отчасти. Тя възприемаше името си едновременно като строго, но и успокояващо присъствие за младите

жени в манастира, да не говорим за учещите в католическото училище „Благовещение“, където тя преподаваше на трети клас. Човек просто не поставяше под въпрос някой, който се наричаше сестра Бенедикт.

Най-ранният ѝ спомен от детството бе от католическата меса. Още от този момент, когато бе четиригодишна, тя бе разбрала, че ще се посвети на Христос. Това обаче, което не успя да проумее тогава, а и все още не проумяваше, бе защо тя беше единствената. Седмица след седмица енорияшите се подреждаха по пейките на църквата „Света Мария“ и стояха почтително под високите витражи – стабах, сядах, коленичех, когато им се казваше, и отваряха портфейлите и сърцата си, когато ги молеха за това. Усмиваха се с дълбока искреност един на друг, сякаш казваха: „Мир вам. А също и вам“. Ако всички те вярваха в Господ и в учението му, ако това, което беше в Библията, бе вярно, ако Бог беше Царят на царете, Създателят на всичко създадено, Господарят на общата им съдба, когото те идваха да почитат, защо тогава си правеха труда да се отбиват, за да му се поклонят само веднъж седмично? Не трябваше ли това да е работа на пълен работен ден?

Именно подобни неща си мислеше сестра Бенедикт Джоан, докато си включваше лаптопа. Както винаги... тя нямаше отговор. Просто поклати глава и отпи от чая си „Ърл Грей“.

Сестрата обичаше да наблюдава как компютърът ѝ преминава през своята електронна подготовка – зареждане на Windows, зареждане на антивирусен софтуер, проверка за актуализации и проверка на електронната поща. Тя си представи, че той бива ръководен от ръката на Господ, макар да знаеше добре, че именно умовете на хората, които създаваха такива технологични чудеса, а не

самите чудеса, бяха реалното доказателство за божествената благодат.

Тя отвори браузъра и провери блога си. Никога не бе харесвала името „Кадети на Христос“*, но всички хубави названия като „Христови воини“, „Христови рицари“ и „Христови войници“ вече бяха заети. Имаше един нов коментар, което беше малко необичайно. И въпреки че сестра Бенедикт бе сигурна, че хората четат блога ѝ, те рядко оставяха коментари.

А когато го прaxeха, обикновено бяха под формата на *Започни да живееш, и***на смешко*, но буквите *и-б-а* не бяха изтрити.

Този нов пост, подобен на малкото груги, бе анонимен и казваше просто: *Не трябва да се разрешава това да се случи*.

Под апела имаше линк към обявата в eBaу на Джарег Стоун.

* * *

Шърман Кингсбъроу обичаше живота. Обичаше го много.

На двадесет и три години той вече бе отбратително богат. Щастлив наследник на попечителски фонд, завещаен от баща му, който бе направил милиони, спекулирайки по време на войната във Виетнам, и бе починал на осемнадесетия му рожден ден.

Майка му се бе върнала в родната си Корея още когато той беше малко момче (баща му горе-долу я бил изпратил обратно като нежелан служител) и той така и никога повече не бе установил контакт с нея. Преднамерено

* От англ. Christ's Cadets; christscadets.blogspot.com. – Бел. ред.

Шърман бе накаран да повярва, че майка му го е зарязала. При липсата на братя и сестри и без родители, изразствайки в свят на излишък и екстравагантност, моралният компас на Шърман бе оставен да се движи напосоки и без надзор. Той се въртеше в кръг и така и никога не намери истинския север.

Затова въобще не беше изненадващо, че Шърман използва придобитите си милиони, за да се отдаде на всеки каприз или фетиш, който човек би могъл да си представи. От твърде разкрепостени сексуални срещи, за да могат да се назоват или изредят, през отглеждане на най-екзотичните застрашени животни като домашни любимци, и то само за да ги изяде на вечеря. Въобще Шърман не си бе отказал нищо... В мига, в който мозъкът му си го помислеше, той го правеше.

Но не всичко все пак беше поквара и разврат. Всеки път, когато се озовеше да дълбае недрата на най-тъмните си импулси, следваше благороден жест. След като уволни целия персонал от бащиния си дом заради непочистено петънце върху чаша за вино, той прекара два месеца, работейки в ашрам в Индия. Една седмица след като бе казал на петнадесетгодишна гимназистка, че я обича, ала само за да я вкара в леглото и на следващата утрин просто да я зареже в долнопробна хотелска стая, той отлетя до Беринговия проток, за да чисти от петрола чайките, попаднали в капана на разлив от танкер. А след като изгони някакво бедно семейство от една от многото инвестиции на баща си в областта на недвижимите имоти – разпадаща се сграда с апартаменти в „Куинс“, Ню Йорк, – Шърман изкачи връх Еверест като част от експедиция, набираща средства за „Подслон за човечеството“. Всяко негово галантно действие трябваше да служи като противовес и форма на изкупуване на всеки един от греховете му.

Това бе непрекъснат цикъл, който, както изглежда, беше (подобно на самия Шърман всъщност) на метамфетамини. Той никога не спираше, за да си поеме дъх. Никога не си правеше равносметка в какво се е превърнал. Страхуваше се от това, което можеше да открие.

След шест години на такъв високооктанов живот Шърман Кингсбъроу се побъркваше от отегчение. За човек, който имаше всичко или поне притежаваше достъп до каквото си пожелае, за него сякаш не бе останало нищо.

Шърман обаче се бе чувствал по този начин и преди. Когато изкачи Еверест, беше сигурен, че е достигнал своя връх – игра на думи, която си повтаряше през цялото време, докато слизаше, – но скоро след това откри, че пътуването с контрабандисти на опиум из Пакистан може да бъде също толкова опияняващо (последната игра на думи е напълно неволна). Изглеждаше така, сякаш всеки път, в който тръгваше да изпробва нови неща, неизвестна дотогава посока му се разкриваше и представяше. *По-добре е да бъдеш късметлия* – обичаше да казва той, – *отколкото добър*. Това бе водещият принцип в живота на Шърман Кингсбъроу.

Това беше и първата мисъл, която му дойде наум, когато зърна в еВау обявата на Джаред Стоун.

* * *